

ΓΙΟΛΑΝΤΑ
ΠΑΤΕΡΑΚΗ

Μία γυναίκα παλεύει
με την μοναξιά.
Μία γυναίκα-κουράγιο...

Η Γυναίκα του Λόφου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφέας: Γιολάντα Πατεράκη
Τίτλος: Η γυναίκα του λόφου
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Επιμέλεια Κειμένων: Ελένη Κεκροπούλου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος - ΑΡΧΕΤΥΠΟ
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2016 Γιολάντα Πατεράκη & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 2103829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5104-79-5

ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΤΕΡΑΚΗ

*Η Γυναίκα
τον Λόγον*

Στην Μπίλιω
που με τη ζωντανή παρουσία της και
την έντονη προσωπικότητά της,
έγινε αιτία να γράψω
τη «Γυναίκα του λόφου»

— ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΤΕΡΑΚΗ

Ξυμείφα

Ολόφος, από κείνη τη μεριά, έμοιαζε από μακριά τελείως γυμνός. Ούτε ένα δένδρο, ούτε ένα χρωματιστό λουλουδάκι, τίποτε. Μόνο, πού και πού ξεπετάγονταν κάτι άτσαλοι θάμνοι σε ακανόνιστα σχήματα λες και θέλανε να δηλώσουν πως το τοπίο εκείνο δεν είχε καμμιά διεκδίκηση στη λέξη ομορφιά.

Από την άλλη, όμως, μεριά, ο λόφος –λες και δεν ήταν ο ίδιος– έδινε τελείως άλλο θέαμα. Ήταν καταπράσινος γεμάτος με απέραντα οργωμένα χωράφια και σποραδικά αγροτόσπιτα ενώ, παρακάτω, κατηφόριζε

ένα ολόκληρο χωριό που απλωνόταν νωχελικά ως τ' απόκρημνα βράχια μιας ασημένιας θάλασσας που, όταν ήταν γαλήνια, καθρέφτιζε στα κατακάθαρα νερά της όλη την ομορφιά του τοπίου.

Ήταν ένα θαμπό, γεμάτο σύννεφα πρωινό στα μέσα του Μάρτη όταν η Συμέλα αποφάσισε, μετά από ώριμη σκέψη, ν' αφήσει πίσω της οριστικά την πόλη και να μετακομίσει μόνιμα στο μικρό, γραφικό σπίτι στο χωριό που, χρόνια τώρα, φιλοξενούσε τα καλοκαίρια όλη την οικογένεια.

Η Συμέλα Σταλίδου ήταν μια ρωμαλέα, μελαγχολική, γοητευτική γυναίκα κάποιας ηλικίας που, όταν την έβλεπες προσεκτικά, σε γέμιζε ερωτηματικά μαζί μ' ένα φτερούγισμα εσωτερικό και ανεξήγητο. Μερικές ελαφριές ρυτίδες στις άκρες των ματιών της συμπλήρωναν τη γοητεία της και της έδιναν ύφος πνευματώδες.

Αυτόν τον καιρό η ζωή της ήταν, στ' αλήθεια, πολύ περίπλοκη. Πριν εγκαταλείψει για πάντα την Αθήνα για να κατοικήσει στο αγροτόσπιτο, έπιασε δυο-τρεις φορές τον εαυτό της να διστάζει. Ήταν, άραγε, σωστή η απόφασή της, ή γρήγορα θα μετάνιωνε γι' αυτήν;

Με το που μαθεύτηκε πως θα φύγει, όλοι οι φίλοι της επέμεναν να της αλλάξουν μυαλά.

– Είσαι σίγουρη, Συμέλα, πως εσύ, ειδικά, δεν θα νοσταλγήσεις τις χαρές της πόλης;

– Δεν θα νιώθεις απομονωμένη εκεί, σ' αυτήν την ερημιά προπάντων τον χειμώνα;

– Ναι, είμαι σίγουρη..., τους διαβεβαίωνε παρ' όλο που κι η ίδια δεν το πίστευε απόλυτα... και, δεν είναι ερημιά, χωριό είναι, ανθρώπους έχει κι εγώ αυτό που έχω μεγαλύτερη ανάγκη δεν είναι η κοσμική ζωή, είναι να βρω το αραξοβόλι μου για ν' αράξω

τώρα που η ζωή μου γέρνει προς το τέλος της...

Οι δυο της κόρες, η Δέσποινα και η Αγάπη, ήταν παντρεμένες χρόνια τώρα με δυο παιδιά η κάθε μια και, βέβαια, δικά τους σπιτικά. Στο κάτω-κάτω αν τη ζόριζε η επιθυμία να δει παιδιά κι εγγόνια θα έπαιρνε το αυτοκινητάκι της και θα πήγαινε να τους αγκαλιάσει. Καλύτερα από μακριά παρά να τους έκανε τη ζωή τους δύσκολη και κάθε μέρα να μπερδεύεται στα πόδια τους. Αυτό της έλεγε η λογική της κι αυτό θα έκανε. Εκείνο, όμως, που σαν ιδέα τριγύριζε μέρες στο μυαλό της ήταν να πάρει μαζί της έναν σκύλο. Έναν σκυλάκο συντροφιά και φύλακα, μια ζωντανή ψυχή μέσα στο σπίτι της.

Η ιδέα σιγά-σιγά κατακάθισε μέσα της και την παραμονή της αναχώρησής της το αποφάσισε: θα έβρισκε έναν σκύλο που θα της ταίριαζε και θα τον έπαιρνε μαζί της.

Χωρίς, λοιπόν, άλλη σκέψη επισκέφθηκε τον Σύλλογο Προστασίας Ζώων και ζήτησε να δει ποιά σκυλιά ήταν διαθέσιμα. Πρόθυμοι οι υπεύθυνοι της έδειξαν μια ποικιλία σκύλων που ανυπόμονα περίμεναν μέσα στα κλουβιά τους. Μεγάλα, μικρά, άγρια και μαζεμένα ζώα, κάρφωναν τα μάτια τους απάνω της, άλλα γρύλλιζαν κι άλλα αδιαφορούσαν. Η Συμέλα δεν ήθελε ούτε ένα μεγάλο ζωντανό, αλλά ούτε κι ένα σκύλακι σαλονιού. Ήθελε έναν αρσενικό, γερό σκύλο σε κανονικό μέγεθος.

Περνούσε, λοιπόν, από μπροστά τους για δεύτερη φορά κοιτάζοντάς τα ένα-ένα, όταν ξαφνικά είδε κολλημένο στα κάγκελα του κλουβιού του αυτό, ακριβώς που έψαχνε.

Ήταν λευκό με μαύρα μπαλώματα που και που, κάτι μάτια εκφραστικά γεμάτα ικεσία, ενώ το μουσούδι του φαινόταν σαν να ήταν γεμάτο παράπονο. Ένα «κλικ» ένωσε μέσα της και χωρίς κανέναν δισταγμό το αποφάσισε:

– Αυτό εδώ θα πάρω..., είπε..., και δεν ρώτησε ούτε καν να μάθει τη ράτσα του. Απλά άφησε κάποια χρήματα στον Σύλλογο κι έφυγε χαρούμενη μαζί με τον καινούργιο της σύντροφο.

Ο σκυλάκος μόλις τον έβαλε στο αυτοκίνητό της, βολεύτηκε με άνεση στο κάθισμα του συνοδηγού, λες και ήταν μαθημένος να κάθεται πάντα σ' αυτή τη θέση, και γύρισε τα μάτια του απάνω της μ' ένα βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη.

Η Συμέλα οδήγησε το μικρό της αυτοκίνητο κατευθείαν στον κτηνίατρο. Εκεί άφησε το νέο της απόκτημα για να το περιποι-

ηθούν και να της το παραδώσουν καθαρό και φρεσκολουσμένο. Τώρα δεν έμενε παρά να του βρει κι ένα όνομα να του ταιριάζει. Η αλήθεια είναι πως παίδεψε το μυαλό της αρκετά ώσπου ν' αποφασίσει, κι αφού σκέφτηκε και απέρριψε αρκετά ονόματα, τελικά φαίνεται πως έκανε μια πολύ καλή εκλογή κι αυτό γιατί ύστερα από πολλές μουρίτσες που της παρουσίασε ο δικός της, άλλοτε χαδιάρης, άλλοτε παραπονιάρης κι άλλοτε ξεσηκωμένος και αγριεμένος, έβγαλε το συμπέρασμα πως ο σύντροφός της ήταν ένας πολύ καλός ηθοποιός στο είδος του. Για τούτο τον βάφτισε Όσκαρ τιμώντας τον με τ' όνομα των πιο μεγάλων, γνωστών κινηματογραφικών Βραβείων.

Το σπίτι του λόφου, που η Συμέλα το είχε κληρονομήσει από τον παππού της, ήταν χτισμένο με πελώριες πέτρες που κρατούσαν έξω από τους τοίχους το ανελέητο κρύο του χειμώνα ενώ μέσα έμοιαζε ζεστό και φιλόξενο. Όλα στον καλοστημένο κήπο αποπνέανε μια αίσθηση προσμονής της άνοιξης που πλησίαζε. Τα φύλλα των μικρών και μεγάλων δέντρων καλούσαν τις αχτίδες του ήλιου να λάμψουν απάνω τους και καμάρωναν τα μισάνοιχτα μπουμπούκια που στόλιζαν τα κλαδιά τους. Ένα κτήμα τριών, περιπίου, στρεμμάτων βρισκόταν στην πίσω μεριά του αλλά ήταν, ακόμη, τελείως ανεκμετάλλευτο. Κάθε χρόνο που παραθέριζαν εκεί, έκαναν σχέδια να το καλλιεργήσουν αλλά, όπως γίνεται συνήθως, περνούσε το καλοκαίρι και τα σχέδια μένανε μόνο στο μυαλό όσων τα επιθυμούσαν.

Μόλις η Συμέλα άνοιξε τη μεγάλη, ξύλινη

πόρτα και μαζί με τον Όσκαρ μπήκανε μέσα, ένιωσε πως όλο το σπίτι μοσχοβολούσε σαπούνι, γλυκό κουταλιού και λουλούδια. Αυτές οι τόσο οικείες μυρωδιές τη γέμισαν αισιοδοξία.

«Ας είναι καλά η Άννα, η γυναίκα του κηπουρού..., σκέφτηκε..., που ετοίμασε την υποδοχή μου».

Και, σαν καλή οικοδέσποινα, άρχισε την ίδια κιόλας στιγμή να συμμαζεύει. Τίναξε τα χρωματιστά μαξιλάρια από τους καναπέδες και τα ξανάβαλε στη θέση τους, πήρε το βάζο με τα λουλούδια που η Άννα το είχε τοποθετήσει στο μεγάλο, μοναστηριακό τραπέζι και το βόλεψε σε μια γωνιά, μάζεψε από τη βιβλιοθήκη όσα βιβλία ήταν πρόχειρα τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο και τα έβαλε με τάξη κρατώντας κάποια θέση για να τη γεμίσει με όλα εκείνα που είχε κουβαλήσει διαβασμένα και αδιάβα-

στα. Ο χώρος της που θα ονόμαζε κανένας τραπεζαρία, ήταν ένας και μοναδικός και θα μπορούσε, ακόμη, να λέγεται, όπως συνηθίζεται «λίβινγκρουμ», γιατί αυτός ήταν για όλες τις δουλειές εκτός από τον ύπνο για τον οποίο το σπίτι διέθετε τρεις κρεβατοκάμαρες. Δυο απ' αυτές έπιαναν το μεγαλύτερο μέρος του ισογείου μαζί με την κουζίνα και μια τουαλέτα. Μια, ακόμη, ήταν στον απάνω όροφο πάλι με κουζίνα κι ένα μικρό μπάνιο. Η καλίγραμμη πέτρινη σκάλα που οδηγούσε απάνω έβγαζε και σε μια μεγάλη ταράτσα με καταπληκτική θέα: στ' αριστερά του λόφου, λίγο πιο πέρα απλωνόταν ένα βουκολικό τοπίο με γιδοπρόβατα που ανέμελα απολάμβαναν το νοτισμένο χορτάρι και στο βάθος –συμπλήρωμα του τοπίου– πρόβαλλε ένα κατάλευκο εκκλησάκι μ' ένα ψηλό περίτεχνο καμπαναριό, ενώ στα δεξιά ξεχύνονταν ατέλειωτες ακρογιαλιές που με

το ασταμάτητο, μουρμουριστό τραγούδι τους συντρόφευαν τις νύχτες τις μοναχικές ψυχές.

Μετά από το πρόχειρο συμμάζεμα της τραπεζαρίας ένας ήχος σαν κλάμα, σαν παράπονο, τράβηξε την προσοχή της Συμέλας.

«Ωχ! Τι έπαθα! Ασυνήθιστη όπως είμαι, ξέχασα τον Όσκαρ. Πω! Πω! θα πεινάει και θα διψάει ο δόλιος. Όσκαρ!...», φώναξε «για έλα εσύ μαζί μου...»

Σε μια άκρη της πεντακάθαρης κουζίνας έβαλε η Συμέλα νερό και φαγητό στον σκυλάκο που όρμησε κυριολεκτικά απάνω τους. Εκείνη χαμογέλασε, τον άφησε να τ' απολαύσει με την ησυχία του, πήγε από το ντουλάπι και πήρε την καφετιέρα, τη γέμισε νερό και καφέ, πάτησε το κουμπί, στρώθηκε σε μια καρέκλα κι αφέθηκε, επιτέλους, να χαλαρώσει.

Γρήγορα η κουζίνα άρχισε να μοσχομου-

ρίξει τον φρέσκο καφέ κι η Συμέλα ξαφνικά ένωσε πως δεν θ' αργούσε η ώρα που θα ξεπερνούσε τη μοναξιά της ή τουλάχιστον θα τη συνήθιζε, δεν θα μετάνιωνε για την απόφασή της και, με τον καιρό, η ζωή της θα γινόταν σιγά-σιγά όλο και καλύτερη.

Ήταν σπουδαίο κατόρθωμα γι' αυτήν το ότι είχε, τελικά, καταφέρει να πάρει τη ζωή της στα δυό της χέρια.

Η Συμέλα είναι μια ώριμη γυναίκα που βιώνει με αξιοπρέπεια τη μοναξιά που ήρθε ως αποτέλεσμα της απώλειας του συντρόφου της.

Για να μη γίνει βάρος στα παιδιά της, επιλέγει να πάει για μόνιμη εγκατάσταση στο εξοχικό τους δίπλα στη θάλασσα. Εκεί, μέσα στην ηρεμία της παραδεισιας Φύσης, ασχολείται με τη ζωγραφική και ξαναθυμάται τις δεξιότητες της νιότης της. Γίνεται μέλος μιας μικρής συντροφιάς συνταξιούχων που την δέχονται άλλοι με αγάπη, κι άλλοι με φθόνο... ειδικά όταν αντιλαμβάνονται πως ο εκλεκτός καθηγητής της συντροφιάς τους έχει αρχίσει να της δείχνει μια ιδιαίτερη συμμάθεια...

**Μια αληθινή ιστορία για τη δύναμη
του ανθρώπου, όταν είναι αναγκασμένος
να βιώσει τη μοναξιά
και την αναγκαστική μοναχικότητα.**

ΩΚ 174

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σάλωνα 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-79-5

9 786185 104795